

## HỒI 11

## Truy Binh Đuổi Tỏi

N

êm hôm ấy, bởi kỹ thuật hai gã còn chưa tinh thông, nên bốn người phân thành cưỡi hai con ngựa, lưu lại một con để thay đổi, nhân lúc trời tối mà đào tẩu.

Lý Tịnh và Từ Tử Lăng một ngựa, Khấu Trọng thì ngồi cùng Tố Tố.

Khấu Trọng ôm chặt lấy eo lưng thon nhỏ của Tố Tố, mặt áp vào lưng nàng, mũi ngửi mùi hương dịu dịu ở tóc nàng, chỉ mong được mãi mãi thế này.

Tố Tố phần vì vẫn còn kinh hoảng, phần vì đã coi Khấu Trọng như tiểu đệ đệ, tuy có chút cảm giác với sự đụng chạm thân thiết này nhưng không mãnh liệt lắm, đầu ngơ tên tiểu tử Khấu Trọng này lại đang thừa cơ hưởng thụ.

Lý Tịnh đích thực là hạng bất phàm, thỉnh thoảng lại xuống ngựa nghe ngóng, quan sát, xem có phục binh phía trước hay không, lại biết tận dụng địa thế để che dấu hành tung, tuyệt không vì gấp gáp mà nôn nóng hành sự.

Khi trời sáng, bốn người đã thoát khỏi hiểm cảnh, tiến vào khu vực ngoại vi của quận Đơn Dương.

Giang Đô Đảo Châu Thành là toà thành lớn cuối cùng trước khi Trường Giang đổ ra biển, vì vậy ở phía Tây chính là Đơn Dương và Lịch Dương hai trọng trấn ven sông.

Bởi Lịch Dương đã rơi vào tay bọn Đỗ Phục Uy, nên giao thông trên Trường Giang đã bị cắt đứt, người ở Đơn Dương thành là lo lắng nhất.

Nhưng Lý Tịnh chỉ ra rằng Đỗ Phục Uy thu phục Lịch Dương Thành cũng không phải dễ dàng gì, giờ chỉ còn dư lực tấn công mấy hương trấn không có sức kháng cự gần đó, ngay cả việc cố thủ Lịch Dương trong một thời gian ngắn cũng là chuyện khó, nói gì đến chuyện tấn công Đơn Dương.

Kế đó là Dương Quảng vẫn còn khống chế kinh sư Đại Hưng, Đông Đô Lạc Dương và Giang Đô - ba trọng trấn trọng yếu mang tính chiến lược của toàn quốc.

Từ khi ba con kênh lớn là Quảng Thông, Thông Tế, Vĩnh Tế được khai dòng, nam bắc liền thành một khối, thủy vận đã nối liền ba trọng trấn này làm một, khiến cho quân lực Tuỳ Quốc có thể tấn tốc điều phối nam hạ trấn áp phiến loạn.

Nếu Lạc Dương là Đông Đô của Dạng Đế, vậy thì Giang Đô - Dương Châu chính là Nam Đô của y, đều là những vùng đất quần hùng tranh xé, cũng là vùng đất mà Dạng Đế phải thủ cho vững nếu muốn giữ chặt ngai vàng.

Vì thế Tuỳ quân sẽ không tiếc tất cả mà bảo vệ Đơn Dương, để tránh chiến hỏa lan tới Giang Đô.

Từ đây có thể thấy việc Đỗ Phục Uy chiếm cứ Lịch Dương là một điểm chuyển ngoặt quan trọng của cuộc chiến giữa nghĩa quân và Tuỳ quân.

Càng gần Đơn Dương, càng cảm thấy tình thế khẩn trương.

Chỉ thấy chiến thuyền từ Giang Đô không ngớt tiến về Lạc Dương, quân lính còn bày trạm gác, cấm chỉ nhân vật võ lâm tiếp cận Đơn Dương, vì vậy không ít người muốn đến Đơn Dương đều phải quay đầu lại, còn truyền ngôn rằng Đơn Dương thành đã đóng cửa rồi.

Cũng may bọn họ căn bản không dự định đến Đơn Dương thành nên ở vùng phụ cận đã bán hết ba con chiến mã, thu được một món lợi nho nhỏ.

Lý Tịnh chia bạc ra làm bốn phần, chia đều cho bốn người cất giữ rồi nói:

- Thời buổi binh mã loạn lạc, bất cứ chuyện gì có thể xảy ra, hiện giờ ba cỗ thể lực lớn nhất của nghĩa quân là Đậu Kiến Đức ở Hà Bắc, Đỗ Phục Uy ở Giang Hoài, Trác Nhượng ở Trung nguyên, tình thế sẽ dần phân minh, thế nào cũng có thể đại phá Tuỳ quân, nhưng bọn cuồng đồ thảo khấu bốn phương cũng sẽ mượn thế nghĩa quân mà cướp bóc cũng đầy rẫy khắp nơi, nếu như chẳng may có người gặp chuyện, chúng ta sẽ hội hợp với nhau ở Cao Bưu, sau đó ngồi thuyền từ đó theo Vận Hà mà đến Lạc Dương.

Nói đoạn Lý Tịnh đưa mắt nhìn Tố Tố, thấy nàng đang lạnh run lên vì y phục quá mỏng, liền nói với bọn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng:

- Tối nay chúng ta sẽ tìm một lữ quán ở đây nghỉ chân, hai người và Tố Tố hãy đi mua một ít y phục ngự hán tránh để gió tuyết làm lạnh cơ thể, lát nữa chúng ta sẽ gặp nhau tại đây.

Khấu Trọng tò mò hỏi:

- Lý đại ca định đi đâu?

Lý Tịnh phóng mắt nhìn các cửa tiệm hai bên đường phố như đang tìm kiếm gì đó rồi đáp:

- Ta tìm xem có tiệm nào bán binh khí hay không, mua cho mỗi người một cây đao để phòng thân, hy vọng là không bị đắt quá! Thời gian này sanh ý của mấy tiệm binh khí đó rất là hưng vượng!

Khấu Trọng vui mừng nói:

- Vậy chúng ta chia nhau hành sự đi.

Sau khi chia tay Lý Tịnh, hai gã Khấu, Từ đi hai bên tả hữu Tố Tố, dọc theo con phố đông người tìm tiệm bán y phục.

Huyện thành này ở phụ cận Đơn Dương, buôn bán vô cùng hưng vượng, bởi có thêm nhiều người từ Lịch Dương chạy loạn đến đây nên không khí càng thêm nhiệt náo, nhưng lúc nào cũng ầm ầm ước ước một thứ khẩn trương và sợ hãi xung quanh cái không khí ồn ào náo nhiệt ấy.

Hầu hết các cửa tiệm đều đã đóng cửa, Từ Tử Lăng nói:

- Hay là chúng ta đến thị tập xem có sạp hàng nào không?

Ba người liền quay bước đi về phía thị tập.

Bởi người quá đông nên Tố Tố phải nắm chặt hai cổ tay hai gã tiểu tử để tránh thất lạc và thêm ầm ầm, khiến cho hai gã như hồn bay phách tán, tâm hồn phơi phới mê ly.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Tố Tố nói:

- Chi bằng tử tử hãy mặc y phục nam nhân, sau đó đội mũ lên che đi bộ tóc dài đẹp của tử, người khác nhìn sẽ tưởng tử là nam nhân, không còn bị vẻ đẹp của tử thu hút nữa.

Tố Tố được gã khen đẹp, sung sướng gật đầu.

Lúc này ba người đã chen được vào thị tập, quả nhiên có rất nhiều sạp hàng, bán đủ mọi thứ hàng hóa trên đời, đặc biệt là y phục ngụy hân.

Từ Tử Lăng cũng ghé miệng nói với Tố Tố:

- Nếu như tử cắt ngắn một chút, sau đó búi tóc giống kiểu hai đứa đệ, vậy thì càng vạn vô nhất thất hơn nữa.

Tố Tố hoan hỉ nói:

- Hai người giúp ta nhé?

Hai gã đồng thanh lớn giọng đáp:

- Đương nhiên rồi!

Tố Tố kéo tay hai gã ngồi thụp xuống bên cạnh một sạp hàng, hăng hái chọn y phục ngụy hàn và giày ống cao, vẻ mặt hung phấn phi thường.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy ý vị vô cùng, tràn đầy cảm giác sung sướng.

Đột nhiên, cả hai gã nhìn thấy mấy tên hán tử trông có vẻ như bọn lưu manh du thủ du thực, đang nheo mắt nhìn Tố Tố quỳ trên đất, rồi lại chụm đầu vào nhau nói gì đó.

Cả hai cảm thấy chướng mắt vô cùng, trong lòng thầm mắng chửi mấy tên hán tử là đồ vô sỉ.

Khấu Trọng vội cúi người xuống, nhanh nhẹn giúp Tố Tố lựa đồ, sau đó không thèm mặc cả trả giá, cố nhẫn nhịn mà trả giá đắt gấp đôi, đoạn quay người bỏ đi.

Ra khỏi thị tập, hai gã mới thở phào một hơi.

Bất chợt.

“Bịch!”.

Vừa mới đi vào phố lớn, một người chạy tạt ngang qua, đầu vai đụng mạnh vào vai Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng nhất thời không kịp phòng bị, đầu vai tự nhiên thu về sau một chút, sau đó phát lực hất ngược lại, cùng lúc đó, từ dưới gan bàn chân gã, cơ hồ như có một đạo nhiệt khí chuyển động, tuôn ra cuộn cuộn từ đầu vai.

“Á!”.

Người kia kêu thảm một tiếng, lão đảo thoái lui, chút nữa thì té ngồi xuống đất.

Ba người ngạc nhiên dừng bước, lúc này có sáu người khác bổ ra đứng chắn giữa đường, miệng hô lớn:

- Đánh người rồi!

Hai gã đưa mắt quan sát một lượt, phát hiện bốn người trong đó chính là mấy tên lưu manh lúc nãy nhìn Tố Tố, lập tức liền hiểu ra mọi chuyện.

Những người đi đường sợ vạ lây liền vội vàng tránh dạt sang hai bên.



Tố Tố hoa dung thất sắc, Từ Tử Lăng liền kéo nàng lùi lại hai bộ, còn Khấu Trọng thì cười ha hả nói:

- Ngũ hồ tứ hải đều huynh đệ, thiên sơn vạn thủy cũng một nhà. Dương Châu Trúc Hoa Bang Đường Thứ đường chủ chính là A Công của bọn ta, không biết mấy vị đại ca này xưng hô thế nào?

Nói xong liền giơ tay làm mấy dấu hiệu chào hỏi của Trúc Hoa Bang.

Bảy tên lưu manh đưa mắt nhìn nhau, cơ hồ có chút hoang mang.

Trúc Hoa Bang ở vùng Dương Châu có thế lực rất lớn, bằng không thì sao Khấu Trọng lại tự nhận là người của Trúc Hoa Bang chứ?

Một tên trông có vẻ như là đầu lĩnh liền bước lên một bước, gằn giọng nói:

- Ta mặc kệ các ngươi là ai, vừa rồi các ngươi đụng trúng huynh đệ ta, giờ tính bồi thường thế nào đây?

Khấu Trọng từ nhỏ đã lớn lên nơi xó chợ, làm sao mà gã không biết tình chuyện này khó mà hòa giải, tuy trong lòng có hơi sợ nhưng cũng biết chuyện khó tránh khỏi, liền lấy hết dũng khí, cười ha hả nói:

- Tiền thì không có, chỉ có hai tính mạng này, các ngươi giỏi thì đến lấy đi!

Tiếng gió nổi lên, một tên lưu manh đứng bên trái quét chân đá tới.

Khấu Trọng trong lòng cảm thấy kỳ quái vô cùng, không hiểu sao cước của tên này lại chậm đến vậy?

Một tên khác ở bên phải cũng xông lên, vung quyền đâm thẳng vào mặt gã.

Ở Dương Châu, có thể nói hai gã đã lớn lên trong các cuộc ẩu đả, kinh nghiệm vô cùng phong phú, lại hợp tác ăn ý phi thường, đối phương vừa mới động thủ, Từ Tử Lăng đã kéo Tố Tố lui lại hai bước nữa. Gã chuẩn bị bước lên trợ giúp cho Khấu Trọng thì gã này đã tựa như mọc thêm mắt sau lưng nói:

- Ngươi coi chừng tử tử.

Khấu Trọng nghiêng người tránh khỏi một cước quét tới của gã bên trái, cùng lúc rùn người vung tay, đâm mạnh vào tiểu phúc của gã đang vung quyền đâm tới, động tác linh mãnh, nhanh nhẹn đến độ cả Từ Tử Lăng cũng ngây cả người.

Chuyện càng kỳ quái hơn nữa lại xảy ra, chính vào lúc Khấu Trọng vùng tay lên, toàn thân cảm thấy sung mãn phi thường, cùng lúc từ trên đỉnh đầu gã chợt xuất hiện một cỗ lãnh khí, thông qua các kinh mạch trên tay, ào ạt tuôn ra ngoài theo quyền đầu.

“Bình!”.

Gã trúng quyền của Khấu Trọng kêu thảm một tiếng, cả người bay lên khỏi mặt đất, đụng trúng một gã khác, cả hai lăn lộn dưới đất, kêu la không ngớt.

Khấu Trọng không dám tin vào sự việc vừa xảy ra trước mắt, ngó người nhìn quyền đầu của mình, chợt nghe tiếng kêu kinh hãi của Từ Tử Lăng và Tố Tố, trong lòng biết ngay có chuyện không hay, lúc này, một gã hán tử khác đã húc mạnh cùi chỏ vào hậu tâm gã.

Khấu Trọng lão đảo bổ người về phía trước.

Tên lưu manh đánh trộm Khấu Trọng đang định thừa cơ truy kích thì đột nhiên cảm thấy một cỗ hàn khí cuộn cuộn tràn vào từ nơi cùi chỏ, toàn thân lập tức như đóng băng, đầu óc ì ùng như có sấm nổ bên tai, y còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã cảm thấy mình đổ gục xuống đất, muốn bò dậy cũng không được nữa.

Khấu Trọng vừa bị đẩy về phía trước, liền sau đó lăn một vòng sang bên cạnh, tránh hai cước đang đập tới. Lại một điều là chỗ đau nơi bối tâm đã không thuốc mà khỏi luôn.

Vừa mới tung người nhảy lên, gã đã phát hiện Từ Tử Lăng đã bất chấp hiểm nguy tung mình lao tới, tiếng “bịch... bịch...”, vang lên liên tiếp, năm tên ác hán còn lại cung quyền vùng cước, hò hét lao tới.

Tên trúng quyền và tên đánh trộm khi nãy vẫn chưa bò dậy được.

Từ Tử Lăng tựa như điên cuồng lao tới, hoàn toàn không để ý đến quyền cước đang đánh tới, nhưng thực ra là gã tránh né hết sức dễ dàng, tiếp đó lanh lẹ hoàn kích, những kẻ bị gã đánh trúng đều hộc cả máu mồm, ngã lăn ra đất.

Khấu Trọng còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Lúc này hơn trăm người đứng vây quanh đó đều vỗ tay hoan hô vang dội, cùng lúc đó, Khấu Trọng liếc thấy có mấy tên nha sai đang quát tháo om sòm tiến lại, liền gấp giọng gọi Từ Tử Lăng:

- Tiểu Lăng, thôi tử\* đến rồi, dừng tay đi!

Từ Tử Lăng giật mình, tung chân đá bay tên địch thủ cuối cùng, rồi vội vàng cùng Khấu Trọng kéo tay Tố Tố chạy đi.

Cả ba chạy được một đoạn liền tìm chỗ kín đáo, mặc y phục ngự hàn lên. Khi ra đến phố lớn, thoát nhìn không khác gì ba thanh niên nam tử bình thường là mấy.

Tố Tố tuy vẫn còn hơi sợ, nhưng thần tình vui vẻ vì nàng biết rằng hai gã vì nàng nên mới đánh nhau với người ta.

Trên đường ba người quay lại chỗ hẹn với Lý Tịnh, Tố Tố miệng cười tươi như hoa nở, hưng phấn hồi thuật lại tình hình lúc đó, Khấu Trọng đặc ý nói:

- Lúc tên khốn đó đánh lên vào bồi tâm, lúc đầu thì đau đến sém chút thổ huyết, nhưng chỉ nháy mắt thì toàn thân đều mát rượi, dễ chịu vô cùng, chẳng còn đau đớn gì nữa. Tên tiểu tử đó cũng bị chân khí hộ thân của lão tử phản chấn cho bay ra xa, chút nữa thì rơi cả trứng ra ngoài...ha ha...!

Tốt Tố nghe gã nói lời thô tục, chẳng những không cảm thấy khó chịu mà ngược lại cảm thấy thân thiết, thoải mái phi thường, hai bàn tay càng nắm chặt cánh tay của hai gã hơn.

Từ Tử Lăng cười ha hả nói:

- Người lạnh ta nóng, từ trước tới giờ chưa từng đánh đã như lần này... hấn đánh ta thì không sao, ta đánh hấn thì hấn học cả máu mồm. Cửu Huyền Thần Công đệ nhất trùng đã lợi hại như vậy rồi, người thử nói xem nếu chúng ta luyện được đệ cửu trùng lo gì không đánh vỡ trứng tên Vũ Văn Hóa Cốt đó!

Khấu Trọng ghé đầu vào tóc Tố Tố hít một hơi, lắc đầu thở dài than:

- Hảo tử tử của chúng ta thơm thật, chẳng trách bao nhiêu là cuồng phong\* lăng điệp bám theo.

Tố Tố khẽ rụt cổ lại, nhìn quanh quất rồi mắng:

- Tiểu Trọng người còn hư thế nữa, ta sẽ mách với Lý đại ca đó.

Từ Tử Lăng cũng nghiêng đầu qua hít mạnh vào một hơi, cười cười nói:

- Mỗi người ngửi một cái, vậy mới công bằng.

Tố Tố cũng cười đến nghiêng ngả người, kéo hai gã lúc trái lúc phải, đi thành hình chữ chi trên đường, khiến khách bộ hành đều đưa mắt nhìn theo.

Chợt nàng kéo hai gã dừng lại thốt lên:

- Đến rồi!

Ba người vẫn không buông tay nhau ra, đứng tùm vào một nơi, nói cười không ngớt, tuy nhiên tuyệt đối không có chút tà niệm nam nữ tư tình nào cả, chỉ có cái tình tử đệ cùng chung hoạn nạn thiên chân vô tà mà thôi.

Đợi một hồi lâu vẫn chưa thấy Lý Tịnh quay lại, ba người liền đứng lui vào một góc phố, tiếp tục trò chuyện nói cười.

Khấu Trọng nửa đùa nửa thật nói:

- Tử tử đâu cần quay lại tìm tiểu thư Trác gia đó làm gì nữa, tử nữ thủy chung cũng phải chịu lép vế với người ta, huống hồ chẳng may lão gia nhà tử đấu không lại được Lý Mật, lúc ấy chẳng phải tử sẽ thảm lắm sao? Trong đám nghĩa quân ô hợp đó, loại cầm thú thì nhiều chứ người như Lý đại ca thì chẳng có bao nhiêu đâu.

Tố Tố cười khổ nói:

- Tử tử vô thân vô thích, không về Trác gia thì còn biết đi đâu?

Từ Tử Lãng hưng phấn nói:

- Vậy thì cùng bọn đệ và Lý đại ca lãng tích thiên nhai đi! Thiên hạ rộng lớn thế này, đi đến đâu thì bọn đệ kiếm tiền nuôi tử tử đến đó, sống như vậy mới vui vẻ chứ!

Tố Tố cũng vui vẻ nói:

- Được đấy! Tử có thể giặt y phục cho hai đệ và Lý đại ca, chăm lo chỗ ăn chỗ ở cho ba người. Ôi! Nhưng Lý đại ca là người có chí lớn, huynh ấy sẽ không chịu ở cùng chúng ta đâu, chỉ cần nhìn ánh mắt lúc nào cũng trầm tư của huynh ấy là biết rồi!

Khấu Trọng cười ha ha nói:

- Vậy thì tử đi cùng hai hảo đệ đệ này đi, vĩnh viễn không phân ly. Bọn đệ nhất định sẽ hiếu thuận với tử tử mà.

Tố Tố hoan hỉ nói:

- Chúng ta chắc sẽ vui lắm! Ôi! Có điều như vậy cũng không được, sau này hai đệ lấy vợ sinh con, lúc ấy không phải là ta khó xử lắm sao?

Từ Tử Lãng vỗ ngực nói:

- Vì tử tử, cùng lắm là cả đời này bọn đệ không lấy vợ nữa.

Tố Tố lắc đầu nói:



- Làm sao như vậy được. Thiên chúc của nam nhi là truyền tông tiếp đại, chi bằng để tử tử gả cho hai người là xong!

Cùng lúc, hai gã đều thất thanh kêu lên:

- Cái gì?

Tố Tố làm ra vẻ hết sức tự nhiên nói:

- Trong Phổ gia thôn có rất nhiều huynh đệ lấy chung một vợ, buổi tối còn nằm ngủ cùng nhau nữa.

Khấu Trọng hai mắt sáng lên:

- Như vậy chắc sẽ vui lắm!

Từ Tử Lãng lắc đầu:

- Chuyện này không được đâu, hay là hai chúng ta bắt thăm xem ai được lấy tử tử, người nào thua phải tự tìm cách khác để lấy vợ.

Tố Tố lắc đầu cười cười nói:

- Không đúng rồi! Phải là ai bắt thăm thua phải lấy tử tử mới đúng, hai đệ tương lai đều sẽ là đại anh hùng, đi tìm một người vợ khác sẽ tốt hơn tử tử đây nhiều lắm.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, rồi ôm nhau cười ngất, tiếng cười tràn đầy sự thuần khiết của những trái tim mới lớn, tuyệt đối không chút tà niệm.

Khấu Trọng thở hốt hốt nói:

- Tử tử thật biết dỗ dành, khiến bọn đệ vui thật là vui. Kỳ thực đệ biết trong lòng tử tử chỉ muốn gả cho Lý đại ca mà thôi!

Tố Tố đỏ bừng mặt, giận dữ mắng:

- Không được nói bậy!

Từ Tử Lãng cố nhịn cười, đến nỗi nước mắt trào ra. Đúng lúc này, gã chợt nhìn thấy khoảng hơn chục nền đại hán đang đi qua đường, tên nào tên nấy nhìn trái nhìn phải, ngó ngó nghiêng nghiêng, trong đó còn có hai tên mặt mày sung húp, chính là hai trong mấy tên lưu manh vừa bị bọn gã giáo huấn.

Từ Tử Lãng vội kéo Khấu Trọng và Tố Tố quay một bên, nấp vào sau lưng một gốc cây lớn.

Lúc này Khấu Trọng và Tổ Tổ đều đã nhìn thấy, sợ đến cơ hồ nín thở.

Tổ Tổ nói:

- Sao giờ Lý đại ca còn chưa quay lại, có huynh ấy ở đây thì không cần sợ gì nữa cả.

Hai gã cũng cảm thấy kỳ quái, Lý Tịnh chỉ đi mua đao, đâu có lý nào lại đi lâu như vậy.

Từ Tử Lăng sợ hãi nói:

- Đám lưu manh này xem ra cũng có vài tên biết võ công, trên mình còn có binh khí nữa, chỉ sợ không dễ đối phó như vừa nãy đâu.

Khấu Trọng thấp giọng nói:

- Có đao rồi thì không sợ bọn chúng nữa. Nhưng tuyệt đối không nên dùng thân mình để đỡ đao, võ công của chúng ta tuy cao, nhưng đệ nhất trùng Cửu Huyền Công sợ rằng vẫn chưa ngăn cản nổi binh khí, đặc biệt là chỗ yếu hại như là cổ này.

Tổ Tổ gắt giọng nói:

- Đừng nói nữa! Ôi, không biết Lý đại ca đã đi đâu rồi?

Chính vào lúc này, trên phố chợt xuất hiện một người lão đảo bước về phía ba người, chính thị là Lý Tịnh.

Cả ba hồn phi phách tán, vội chạy ra đó.

Lý Tịnh vừa thấy ba người, hai chân liền run lên, ngã huỵch xuống đất.

Hai gã Khấu, Từ vội lao đến như tên bắn, hai bên tả hữu đỡ y dậy.

Tổ Tổ bổ người vào lòng Lý Tịnh, hai tay mò vào trong y phục, phát hiện ra hai tay mình đều là máu tươi.

Lý Tịnh mặt không còn sắc máu, khó khăn thấp giọng nói:

- Có năm tên trong Chấp Pháp Đoàn của Đỗ Phục Uy đuổi đến, ta đã giết được bốn tên nhưng một tên đã chạy thoát mất rồi. Các người không cần để ý đến ta, lập tức chạy mau đi, bằng không thì không kịp đâu!

Tổ Tổ hoảng hốt nói:

- Chỉ huyết tán ở đâu, chúng tôi phải cầm máu cho đại ca trước đã!

Khấu Trọng biết tình hình nguy cấp, vội đưa tay chỉ cửa sau của một toà trạch viện, rồi cùng Từ Tử Lăng dìu Lý Tịnh tông cửa ra, lên vào hậu viện.

Tổ Tổ vội vàng theo sau đóng cửa lại.

Hậu viên cỏ dại mọc đầy, hiển nhiên là người ở đây sớm đã bỏ đi từ lâu.

Lý Tịnh lúc này đã rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, cả ba chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, vội vàng đỡ y vào trong nhà, đặt lên một chiếc trường kỷ, rồi cỡi y phục bên ngoài ra, kinh hãi phát hiện trên người y ít nhất cũng có bảy chỗ bị thương, sâu thì có thể thấy xương cốt, nông thì cũng rách gia toác thịt. Cũng may là trừ một đao trí mạng ở ngực ra thì những vết thương khác đều ở đùi hoặc cánh tay, từ những vết thương này có thể thấy trận chiến mà y vừa trải qua hung hiểm ác liệt chừng nào.

Khấu Trọng lâm nguy bất loạn, bình tĩnh nói:

- Tiểu Lãng mau đi tìm thuốc chỉ huyết, ta sẽ tìm cách đưa xe ngựa đến đây, lừa gạt, trộm cắp hay mua bán gì cũng được, trời tối là chúng ta lập tức lên đường.

Tổ Tổ lúc này vừa khóc vừa lau các vết thương cho Lý Tịnh.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, cùng hạ quyết tâm, thế nào cũng phải bảo vệ cho được tính mạng Lý Tịnh.

Đoạn hai gã chia nhau ra hành sự.

Từ Tử Lãng khó khăn lắm mới tìm được một tiệm thuốc, mua được một ít chỉ huyết tán, vội vội vàng vàng đi về chỗ Lý Tịnh. Chẳng ngờ lại gặp phải đám lưu manh lúc nãy đi về phía gã, Từ Tử Lãng thấy bọn chúng mang đao mang kiếm, thanh thế thập phần hung hãn, liền kéo cổ áo lên che kín mặt, cúi đầu rảo bước nhanh qua mặt chúng. Chợt một tên trong bọn nhận ra gã liền kêu lên:

- Là hán đó!

Tiếng “choeng choeng!” vang lên không ngớt, bọn ác hán lần lượt rút binh khí bao vây lấy Từ Tử Lãng, làm người đi trên phố sợ hãi dạt sang một bên, gà bay chó chạy, hỗn loạn phi thường.

Từ Tử Lãng tay không tấc sắt, cũng không dám một lúc đối đầu với nhiều người như vậy, bèn hét lớn một tiếng, tung mình chạy như bay.

Bọn ác hán cũng hò hét đuổi theo.

Từ Tử Lãng và Khấu Trọng có thể xem như chuyên gia lẩn trốn, trước đây ở Dương Châu, mỗi khi đánh nhau thua người ta, hai gã đều phải dựa vào đôi chân mà trốn thoát, lần này cũng vậy, Từ Tử Lãng luôn tả luôn hữu, lợi dụng người đi đường làm chướng ngại, càng

chạy càng nhanh, chỉ thấy cổ khí nóng trong người không ngừng luân chuyển, gan bàn chân tả thì nóng rực, còn gan bàn chân hữu lại mát lạnh, càng chạy càng thấy dễ chịu, tâm tĩnh như kính, sém chút nữa thì gần quên cả lũ ác hán đang đuổi phía sau.

Một lát sau, thì đám ác hán không biết đã bị bỏ lại ở chỗ nào rồi.

Từ Tử Lăng đảo một vòng, quay trở lại hậu viện, Tổ Tổ lúc này lòng đang như lửa đốt, đứng ngồi không yên.

Hai người cùng ngồi xuống giúp Lý Tịnh bôi chỉ huyết tán, băng vết thương lại, làm đến tận hoàng hôn mới xong, sau đó lại mặc cho y bộ y phục mới.

Lý Tịnh tuy đã hôn mê bất tỉnh nhưng hô hấp vẫn đều, khiến cho cả hai yên tâm được đôi chút.

Tổ Tổ nói:

- Cũng may các vết thương của Lý đại ca tự khép miệng lại, bằng không còn nguy hơn nữa. Ôi! Sao tiểu Trọng vẫn chưa quay lại nhỉ?

Từ Tử Lăng không nói lời nào, rút bảo đao tùy thân của Lý Tịnh đi ra giữa phòng, y theo đao pháp Huyết Chiến Thập Thức mà Lý Tịnh truyền dạy luyện tập.

Ngày hôm đó, khi Lý Tịnh truyền đao pháp, gã không hề có linh ngộ và cảm thụ gì, nhưng giờ đây khi Lý Tịnh thân thọ trọng thương, cường địch vây ráp khắp nơi, trong lòng gã liền nổi lên một cảm giác bi phẫn, trắng liệt, chỉ thấy mỗi đao chém xuống đều như muốn lấy mạng đổi mạng, nhất thời rơi vào cảnh giới vong ngã.

Từ chiều thứ nhất Lương Quân Đối Lũy, tiếp đó là Phong Mang Tất Lộ, Kinh Kỳ Đột Xuất, Thám Nang Thủ Vật, Nhất Chiến Công Thành, Phê Kháng Đảo Hư, Binh Vô Thường Thế, Tử Sinh Tồn Vong, Cường Nhi Ty Chi đến chiều thứ mười Quân Lâm Thiên Hạ, chiều nào chiều nấy đều hết sức tùy tâm ứng thủ.

Sau đó gã lại luyện lại một lượt từ chiều thứ mười đến chiều thứ nhất, chợt nghe Tổ Tổ kêu lên:

- Tiểu Lăng dừng tay.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên dừng lại. Chỉ thấy Tổ Tổ đứng chắn trước người Lý Tịnh, mặt xanh nhợt, hai môi trắng bệch:

- Thanh đao của đệ sao phát ra luồng gió nóng như vậy? Thật là đáng sợ!



Từ Tử Lăng thoáng ngạc nhiên, thầm nhủ: "sao ta lại không cảm giác được? Xem ra Cửu Huyền Đại Pháp của ta cũng có chút đạo hạnh rồi, chỉ là không biết khi gặp địch nhân thực sự có thể dùng được hay không mà thôi?".

"Bình!".

Khấu Trọng tông cửa chạy vào, kêu lớn:

- Xe ngựa đến rồi, mau lên!

Hai người cả mừng, cũng chẳng kịp truy vấn gã xem xe ngựa ở đâu ra, mau mắn ôm Lý Tĩnh đặt lên tấm nệm cỏ sau xe.

Khấu Trọng điều khiển xe ngựa chạy thẳng ra phố lớn.

Vừa hay ba người gặp phải một đội xe chùng hơn chục chiếc có cả nam nữ lão ấu đang chạy về hướng cửa thành, Khấu Trọng cả mừng, vội cho xe chạy theo đoàn xe đó, hy vọng sẽ nhân lúc hỗn loạn mà thoát ra khỏi thành.

Từ Tử Lăng đặt bảo đao của Lý Tĩnh lên đùi, thấp giọng nói:

- Vừa nãy ta luyện Huyết Chiến Thập Thức của Lý đại ca, quả thật thống khoái phi thường, tỷ tỷ còn nói đao của ta có thể phát ra nhiệt phong nữa đó!

Khấu Trọng chất lưỡi nói:

- Xem ra Cửu Huyền Đại Pháp của mẹ dạy cho chúng ta và mấy tấm đồ hình quỷ quái trong Trường Sinh Quyết hợp lại đã trở thành võ công lợi hại rồi! Chà! Đáng tiếc chỉ có một thanh đao, bằng không hai chúng ta song đao hợp bích, không phải là thiên hạ vô địch hay sao?".

Từ Tử Lăng cười cười nói:

- Đi tìm mẹ ngươi mà bốc phét! À... không, mẹ ngươi cũng là mẹ ta mà! Cái tên tiểu tử nhà ngươi chỉ giỏi khoa trương tự khen mình, so với mẹ và Vũ Văn Hóa Cập, thân thủ của chúng ta còn kém xa lắm, đối phó với mấy tên lưu manh du thủ du thực thì còn được, chứ...

Khấu Trọng cười khố nói:

- Đây là ngươi nói mà! Nhìn kìa, lũ lưu manh du thủ du thực đến kìa, đi hay không đi đây?

Từ Tử Lăng nhìn theo ánh mắt của gã, chỉ thấy trước cửa thành tụ tập hơn hai chục gã lưu manh và quan sai, đang kiểm tra xe ngựa và khách bộ hành, dường như còn chưa nhìn thấy bọn gã.

Sắc mặt của hai gã đều trở nên hết sức khó coi.

Từ Tử Lăng nghiêng răng:

- Để ta dụ bọn chúng đi!

Khấu Trọng ngăn lại nói:

- Nếu người chết bảo ta phải làm sao đây?

Song mục Từ Tử Lăng chợt phát xạ hàn quang, nói với vẻ chắc chắn:

- Ta nhất định không chết được đâu, người đợi ta ở ngoài thành nửa dặm là được.

Khấu Trọng biết đây là cách duy nhất, đành trầm giọng nói:

- Không gặp không đi, nếu không thấy người đến, ta sẽ quay lại liều mạng với chúng.

Lúc này Tổ Tổ cũng phát giác có chuyện xảy ra, vội kinh hãi nói:

- Không được! Hay là chúng ta tìm nơi nào đó ẩn tránh trước đã!

Từ Tử Lăng kiên quyết lắc đầu nói:

- Đám lưu manh quan sai này còn dễ đối phó một chút, nếu như để Chấp Pháp Đoàn của Đỗ Phục Uy tìm đến, e rằng chúng ta không ai toàn mạng. Vì thế đây là cơ hội duy nhất.

Khấu Trọng chỉ nói:

- Cẩn thận!

Từ Tử Lăng rút bảo đao ra, để lại vỏ đao trên xe rồi tung người nhảy xuống.

Khấu Trọng và Tổ Tổ thấy Từ Tử Lăng một người một đao đối mặt phía đám đông địch nhân, hai quả tim cơ hồ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đám ác hán trông thấy Từ Tử Lăng liền quát tháo ầm ĩ, cùng lúc bạt xuất binh khí, chạy đuổi theo gã.

Từ Tử Lăng tay cầm bảo đao, chạy thẳng về phía con đường lớn cạnh cổng thành.

Đoàn xe ngựa lập tức tăng tốc, chạy ra khỏi thành môn.

Khấu Trọng và Tổ Tổ cố nén lòng, thúc ngựa ra khỏi thành.

Ngoảnh mặt nhìn lại thấy hơn hai chục tên công sai và ác hán đang điên cuồng đuổi theo Từ Tử Lăng, Khấu Trọng và Tố Tố cuối cùng cũng không nén nổi hai hàng lệ nóng.

Vào sát na vừa ra khỏi thành, hai người nhìn thấy Từ Tử Lăng quay người trở lại, vung đao lao thẳng vào đám truy binh.

Khi Tố Tố thất thanh rú lên, thì chiếc xe ngựa đã chạy ra khỏi thành rồi.

- o O o -